

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 303/2022-46

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 65/2018 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 65/2018 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Liptovský Mikuláš **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 65/2018 konal bez zbytočných prieťahov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **2 000 eur**, ktoré mu **j e** Okresný súd Liptovský Mikuláš **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Okresný súd Liptovský Mikuláš **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **476,99 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 303/2022-27 zo 14. júna 2022 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 65/2018 (ďalej len „napadnuté konanie“). Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej doplnenia a príloh vyplýva, že okresnému súdu bola 20. júna 2018 doručená obžaloba na sťažovateľa pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona. O obžalobe rozhodol okresný súd trestným rozkazom z 23. apríla 2019, proti ktorému podal sťažovateľ odpor. Následne okresný súd rozsudkom z 22. januára 2020 oslobodil sťažovateľa spod obžaloby, proti čomu podal prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš (ďalej len „prokurátor“) odvolanie. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 9. septembra 2020 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na jej opätovné prejednanie a rozhodnutie. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom zo 16. decembra 2020 sťažovateľa opäť spod obžaloby oslobodil, proti čomu sa prokurátor opätovne odvolal. Krajský súd uznesením z 20. októbra 2021 zrušil rozsudok okresného súdu zo 16. decembra 2020 a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Tretím rozsudkom z 3. augusta 2022 okresný súd uznal sťažovateľa vinným, uložil mu peňažný trest vo výške 600 eur a náhradný trest odňatia slobody vo výmere dvoch mesiacov. Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ podanie ústavnej sťažnosti odôvodnil konštatovaním, že *„celková dĺžka trestného konania ku dňu podania Doplnenia ústavnej sťažnosti predstavuje obdobie viac ako 4 roky a 11 mesiacov. Podľa judikatúry ESLP takáto doba nie je považovaná za primeranú dobu trestného konania vzhľadom na okolnosti daného prípadu“*. V tejto súvislosti hodnotí úkony okresného súdu vo svojej trestnej veci ako *„(i) nesústredené; (ii) neefektívne, (iii) nehospodárne a nekoordinované (iv) so zbytočnými prietahmi, ktoré nevedú k rýchlemu prejednaniu a právoplatnému ukončeniu trestného konania a odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, ako aj ďalších subjektov trestného konania, čo je možné docieľiť len právoplatným ukončením trestnej veci“*.

4. Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ v zásadnom odôvodnil tým, že je *„absolútne dôvodné a adekvátne s ohľadom na nedôvodný prietah ako aj s ohľadom na judikatúru ESLP“*.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie ním označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu v napadnutom

konaní konať bez zbytočných prietáhov a priznal mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. Ústavný súd vyzval predsedníčku okresného súdu na vyjadrenie sa k podanej ústavnej sťažnosti, ktorá v podaní z 1. júla 2022 podrobne chronologicky zhrnula prehľad úkonov v napadnutom konaní a v závere konštatovala, že *„súd prvého stupňa vykonáva úkony trestného konania plynule a bez zbytočných prietáhov, pričom dĺžka lehôt medzi jednotlivými úkonmi zodpovedá zaťaženosti sudcov a ostatných zamestnancov Okresného súdu Liptovský Mikuláš ako aj náročnosti a rozsiahlosti prejednávanej trestnej veci. Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že k odročeniu, resp. zrušeniu termínu hlavného pojednávania dochádzalo kvôli prekážkam na strane obžalovaného, resp. jeho obhajcu. Dovoľujem si tiež poukázať na skutočnosť, že v priebehu trestného konania bol vyhlásený stav mimoriadnej situácie, núdzový stav v súvislosti so šírením sa nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby Covid-19 a s ním obmedzenie slobody pohybu a pobytu zákazom vychádzania, čo zákonite malo vplyv na priebeh súdnych konaní. Taktiež si dovoľujem poukázať na skutočnosť, že sťažovateľ v prejednávanej trestnej veci v priebehu celého konania nepodal sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku pre nečinnosť Okresného súdu Liptovský Mikuláš. Z uvedeného dôvodu mám za to, že nedošlo k prietahom v konaní sp. zn. 2T/65/2018 postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš.“*

III.2. Replika sťažovateľa:

7. Vyjadrenie okresného súdu doručil ústavný súd sťažovateľovi, ktorý vo svojom vyjadrení z 20. júla 2022 v podstatnom uviedol, že *„arbitrárny a nesústredný, prietahy tvoriaci a celkovú neprimeranú dĺžku konania spôsobujúci postup Porušovateľa 3 (okresného súdu, pozn.), ktorý bude už tretí krát prejednávať vec po dvojnásobnom zrušení rozsudku Porušovateľa 3 je samotným znakom toho, že ústavná sťažnosť sťažovateľa voči Porušovateľovi 3 je dôvodná...“*. V závere sťažovateľ vyjadril svoje presvedčenie, že celková dĺžka trestného konania v trvaní viac ako 4 rokov a 9 mesiacov nie je primeraná, v dôsledku čoho došlo k porušeniu ním označených práv, čo odôvodňuje priznanie finančného zadosťučinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy.

8. Ústavný súd v zmysle § 58 ods. 3 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že na základe podaní účastníkov a spisu predloženého ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na pojednanie jeho záležitosti v primeranej

lehote spočíva v konštatovaní priet'ahového postupu okresného súdu v napadnutom konaní s dôrazom na skutočnosť, že trestné konanie je potrebné vnímať ako jeden celok.

10. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu, a preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (m. m. I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03).

12. Aj podľa judikatúry ESLP má obvinený právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabraňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude (rozsudok ESLP vo veci Wemhoff v. Nemecko z 27. 6. 1968).

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III.ÚS 111/02, IV.ÚS74/02, III.ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

14. Ústavný súd si pre účely rozhodnutia o ústavnej sťažnosti vyžiadal súdny spis (jeho súčasťou bol aj vyšetrovací spis), s ktorého obsahom sa podrobne oboznámil.

15. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že z hľadiska hodnotenia povahy veci sa oprel o všeobecnú zásadu uznávanú aj v judikatúre ESLP, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citel'ného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (napr. II. ÚS 32/03, I. ÚS 11/08). Nemožno pochybovať o tom, že aj povaha predmetného trestného činu si vyžaduje osobitnú starostlivosť orgánov činných v trestnom konaní a všeobecného súdu o naplnenie účelu trestného konania, čo okrem iného znamená, že orgány činné v trestnom konaní a všeobecný súd majú povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty účastníkov konania vrátane poškodených strán.

16. Posúdením napadnutého konania podľa prvého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že preskúmané konanie nebolo po právnej stránke zložit'é. Podľa názoru ústavného súdu však vec sťažovateľa vykazuje určitý stupeň faktickej zložitosti, ktorý súvisí so znaleckým dokazovaním.

Ústavný súd však poznamenáva, že ani skutková zložitost' veci nemôže ospravedlniť neúmernú celkovú dĺžku trestného konania.

17. Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným prieťahom. V súvislosti s námietkou okresného súdu týkajúcou sa procesnej aktivity sťažovateľa poukazuje ústavný súd na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom (stranou) konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04, III. ÚS 132/2012).

18. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní a dospel k zisteniu, že v jeho postupe sa vyskytujú obdobia krátkodobej nečinnosti (medzi 20. júnom 2018 a 19. septembrom 2018 a následne medzi 3. júnom 2019 a 7. októbrom 2019), keď okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila závažná prekážka. V súhrne ide o obdobie siedmich mesiacov.

19. Ústavný súd zároveň poukazuje aj na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústreďená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07).

20. V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na neefektívnosť postupu okresného súdu špecifikovanú v odôvodnení prvého zrušujúceho uznesenia a druhého zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, kde rozhodujúcimi výhradami zdôvodňujúcimi zrušenie rozsudkov okresného súdu boli pochybenia, ktoré súviseli s nedostatočným vysporiadaním sa okresného súdu v otázke zavinenia na strane sťažovateľa (obžalovaného). V prvom prípade odvolací súd konštatoval, že okresný súd dospel predčasne k záveru, že sťažovateľovi nemožno pričítať zavinenie, a to ani vo forme nevedomej nedbanlivosti, a preto zaviazal okresný súd na opätovné zváženie všetkých okolností prípadu, eventuálne doplnenie dokazovania. V druhom prípade sa odvolací súd stotožnil s odvolacou námietkou prokurátora o jednostrannom pričítaní zavinenia poškodenej a nedostatočnom posúdení zavinenia sťažovateľa a opätovne dal do pozornosti okresnému súdu zákonnú povinnosť jeho viazanosti právnym názorom, ktorý odvolací súd vyslovil vo svojom rozhodnutí, a povinnosti vykonať úkony a dôkazy, ktoré nariadil.

21. Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že obdobiami nečinnosti, ale predovšetkým neefektívnym postupom okresného súdu vedúcim k zrušeniu jeho dvoch rozsudkov došlo k zbytočnému predĺženiu súdneho konania. Okresný súd bol povinný postupovať tak, aby v čo najkratšej dobe splnil inštruktívne pokyny odvolacieho súdu a odstránil vady, ktoré mu boli vytknuté. Okresný súd vo veci samej rozhodol v poradí tretím rozsudkom z 3. augusta 2022, zatiaľ však neprávoplatne. Je zrejmé, že okresný súd dosiaľ nezvolil v napadnutom konaní taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza.

22. Dĺžka trestného súdneho konania pred okresným súdom od podania obžaloby až do času rozhodovania ústavného súdu (po odrátaní časového úseku konania pred odvolacím súdom v rozsahu približne dvanástich mesiacov) tak predstavuje dobu viac ako tri roky. Vzhľadom na predovšetkým už opísanú neefektívnu (nesústredenú) činnosť okresného súdu však možno podľa názoru ústavného súdu pričítať na ťarchu okresného súdu aj obdobie, keď sa vec nachádzala na odvolacom súde, keďže sa v dôsledku tejto činnosti okresného súdu (o uvedené obdobie dvanástich mesiacov) predĺžilo konanie vo veci sťažovateľa.

23. Ústavný súd tak, posudzujúc celkovú dĺžku trestného konania [od momentu vznesenia obvinenia, keďže trestné konanie (konanie o trestnom obvinení) tvorí jeden celok, ktorý je zavŕšený až právoplatným rozhodnutím vo veci samej], uzatvára, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní porušené boli (bod 1 výroku nálezu).

24. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

25. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd v napadnutom súdnom konaní zistil porušenie označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku nálezu). Okresný súd vo veci síce rozhodol v poradí tretím rozsudkom, avšak dosiaľ neprávoplatným, preto sa predmetný príkaz vzťahuje na ďalší postup okresného súdu do nadobudnutia jeho právoplatnosti (či už v súvislosti s jeho vypracovaním a doručovaním, resp. s ďalším postupom súvisiacim so sťažovateľom podaným odvolaním).

IV.1. Primerané finančné zadosťučinenie:

26. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

27. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

28. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur, ktoré odôvodnil ujmou, ktorá mu v tejto výške bola okresným súdom spôsobená.

29. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012). Vo veci sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy, pričom ústavný súd pri

jeho určenie vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných aj EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

30. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä celkovú (z ústavného hľadiska neakceptovateľnú) dĺžku napadnutého konania spôsobenú v rozhodujúcej miere neefektívnou činnosťou okresného súdu (body 18 a 20 až 22 odôvodnenia nálezu), avšak pri zohľadnení, z hľadiska práv sťažovateľa (teda bez inštitucionálneho rozlíšenia konajúcich orgánov) aj okolnosti uvedenej v bode 23 tohto odôvodnenia, dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadostučinenia sťažovateľovi v sume 2 000 eur (bod 3 výroku nálezu; návrhu na priznanie vyššej sumy nevyhoviel výrokom 5 nálezu).

V.

Trovy konania

31. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

32. V zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

33. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľovi v rozsahu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky.

34. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2021 predstavuje sumu 181,17 eur, v roku 2022 sumu 193,83 eur a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) v roku 2021 sumu 10,87 eur a v roku 2022 sumu 11,63 eur. Za dva úkony tak prináleží suma 375 eur a režijný paušál za dva úkony v sume 22,50 eur, čo spolu predstavuje sumu 397,50 eur, ktorú ústavný súd zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), t. j. o sumu 79,50 eur, pretože právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľkou DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky). Ústavný súd teda stanovil náhradu trov konania v sume 477 eur. Právna zástupkyňa sťažovateľa si v ústavnej sťažnosti za uvedené právne úkony uplatnila náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 476,99 eur, preto jej ju ústavný súd priznal v ňou požadovanej výške (bod 4 výroku nálezu).

35. Ústavný súd náhradu za tretí úkon právnej služby – vyjadrenie z 20. júla 2022 sťažovateľovi nepriznal, pretože obsah doručeného vyjadrenia nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci. Sťažovateľom uplatnenú „náhradu trov konania vo výške 34,50 EUR pozostávajúcu okrem iného aj z nákladov vynaložených na zaručenie konverziu dohody o plnomocenstve na účely zastupovania sťažovateľa v konaní pred Ústavným súdom“ posúdil ústavný súd tak, že tvorí neoddeliteľnú súčasť prevzatia a prípravy zastúpenia a je obsahom podania

ústavnej sťažnosti, a preto ju nevyhodnotil ako samostatný relevantný úkon právnej služby, za ktorý patrí samostatná náhrada.

36. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

37. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu